

บทที่ 1

แผนเตรียมการขั้นที่ 1 - สมาชิกทีมคนใหม่

เสาระเบิดอยู่ตรงหน้าฉัน เศษซากสีขาวพุ่งฝ่าอากาศเป็นระยะทางสามสิบเมตรมาหล่นอยู่ปลายจมูกฉันห่างออกไปเพียงสิบเซ็นต์ ก่อนจะปล่อยควันสีดำออกมาและสลายตัว

ฉันมองถนนหนทางที่ตอกอยู่ท่ามกลางฝุ่นซึ่งเฝ้าอย่างเงิบๆ โดยไม่ได้กรีดร้องหรือถอยไปข้างหลัง แต่เผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงรอบด้านด้วยท่าที่สุขุมผิปกติ

ทำใจได้ล่ะ ฉันเป็นแค่ชาวโลกที่ถูกดูดพลังงานไป นอกจากนอนนิ่งอยู่บนพื้นครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตแล้ว ฉันยังจะทำอะไรได้อีก รีบหลับตาพักผ่อนหรือกำหนดใจไปสู่นิพพานดีกว่า

"หยุดเดี๋ยวนี้! ผู้รุกรานที่ชั่วร้าย!"

เสียงร้องของสาวน้อยเรียกสติฉันให้กลับคืนมาเล็กน้อย ฉันก้มลงตามองไปยังต้นเสียงและเห็นกลุ่มสาวน้อยแสนสวยสามคนยืนเรียงแถวกันอย่างเป็นระเบียบหน้าร้านสะดวกซื้อที่ถูกระเบิดเสียหาย

มองตามสายตาของสาวน้อยสามคนไป ฉันก็เห็น 'ผู้รุกรานที่ชั่วร้าย' ทันที

8 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

เขาเป็นผู้ชายรูปร่างสูงโปร่ง ผมสีทองเปล่งประกายระยิบระยับ ใบหน้าด้านข้างหล่อเหลาเอการ เขาอยู่ในชุดหนังเช็ทซ์ในระดับที่ทำให้สาว ๆ ก่อความผิดได้ง่ายๆ

ในขณะที่เดียวกันฉันก็ตระหนักว่าที่ตัวเองมาอยู่ตรงนี้เพราะผู้ชาย ผมทองได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างสมบูรณ์

เขาประสบความสำเร็จในการรุกรานโลก ปฏิบัติภารกิจของตัวเองอย่าง เต็มที่และไม่ก่อเรื่องวุ่นวาย ไม่ทำตัวซื่อป้อ และไม่ต้องให้ชาวโลกช่วยเหลือ ก็สามารถรุกรานโลกมนุษย์ได้เป็นอย่างดี

เขาทำมันทั้งหมดโดยไม่ต้องให้ชาวโลกอย่างฉันคอยช่วยเหลือ แถม เขายังนำเงินที่ได้จากการปฏิบัติภารกิจมาสนับสนุนค่าใช้จ่ายในบ้านฉัน ทำให้ ฉันไม่ต้องกังวลว่าที่บ้านจะขาดแคลนเสบียง ตลอดจนไม่ต้องกังวลกับปัญหา เรื่องเงินๆ ทองๆ อีก!

วินาทีที่ตระหนักถึงเรื่องราวทั้งหมด ฉันรู้สึกดีใจมาก การได้เป็นแค่ คนนอกมันช่างสบายและสุขใจจริงๆ

ฉันตีมูลค่ากับความสุขสงบอันเปี่ยมล้นจนกระทั่งผู้ชายผมทองหัน กลับมาและส่งเสียงร้องเหมียว ทำให้ฉันกระเด็นตัวขึ้น

"เหมียว..."

เสียงแมวร้องเรียกดังอยู่ข้างหู ฉันหันหน้าหนีโดยอัตโนมัติ อึ้งเท่าแมว จึงตกลงมาทันที

ฉันลืมตาขึ้น พอเห็นปลอกหมอนสีเหลืองกับมือของตัวเองถึงได้รู้ว่า สถานที่ที่ตัวเองอยู่ในเวลานี้ไม่ใช่ในอวกาศโรบนิงวอร์เนอร์วิโซว์ แต่เป็นบน เติงนอนบ้านตัวเอง

พูดอีกอย่างก็คือเรื่องราวเมื่อกี้ทั้งหมดเป็นเพียงความฝัน ฉันฝันว่า ถูกดูดปลังงานไป เรื่องที่ฉันนอนอยู่บนถนนก็เป็นความฝัน เรื่องที่ฉันเป็น แค่คนนอกก็ฝัน แน่แน่นอนว่าเรื่องและผู้เช่าของฉันเป็นผู้รุกรานที่มีความสามารถ ก็เป็นความฝันด้วย

ความจริงคือฉัน ตวนหมู่หย่าจื่อเป็นเด็ก ม.ปลาย และเป็นชาวโลก
ธรรมดาคนหนึ่ง นอกจากพอจะยึดอาชีพหลบหนีเมื่อปั่นต้นฉบับไม่ทันเป็น
อาชีพหลักและอาชีพหนักเขียนชื่อตั้งเป็นอาชีพรองแล้วฉันก็ไม่มีจุดเด่นอื่นใด
ในตัวจนกระทั่งเมื่อสองเดือนก่อนที่ได้เจอผู้รุกราน

ผู้รุกรานเป็นใครนะเหรอ เขามีชื่อปลอมว่าซุ่ยริวจิ ก้าวหนง ชื่อจริง
คือแวนเทอร์ วาลูอี ปัจจุบันทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่เก็บพลังงาน
ชั้นสามของความาเดลา ถูกส่งมาประจำการที่โลกมนุษย์ในคราบของนักเรียน
ม.ปลาย ชั้นปีที่ 2 ห้อง A ของโรงเรียนฮันเตอร์คัพคัล อายุสิบเจ็ดปี

ท่านผู้รุกรานคนนี้ไม่เคยทำงานสำเร็จเลยสักครั้งตั้งแต่เหยียบย่าง
เข้ามาบนโลกมนุษย์ เขาจึงกระเป่าแบนจนไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าห้อง และ
โชคร้ายอะไรก็ไม่รู้ที่บ้านฉันกำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤต ไฟฟ้ากับน้ำประปา
จะถูกตัดเพราะพอหนีการตามล่าของ บ.ก. พร้อมหอบเงินไปด้วย หายนะ
หลายอย่างเกิดขึ้นพร้อมกันทำให้ฉันได้แต่สวมบทผู้ร้ายไปร่วมรุกรานโลกกับ
ซุ่ยริวจิแลกเงินประทังชีพ

แต่ฉันยังไม่ใช่เรื่องที่แย่ที่สุด ที่แย่ที่สุดก็คือ...ฉันหลงรักผู้รุกรานคนนี้
เข้าให้ซะลิ

ฉันรู้ว่าความคิดนี้ต้องทำให้ฉันถูกนักเรียนหญิงทุกคนกับนักเรียนชาย
'บางคน' ในโรงเรียนฮันเตอร์คัพคัลรุมโจมตีแน่ๆ เพราะซุ่ยริวจิเป็นคนที่ม
นิสัยสุภาพอ่อนโยน มารยาทดี กีฬาเก่ง การเรียนเป็นเลิศ แถมเขายังมี
รูปร่างหน้าตาเพอร์เฟกต์เหมือนเอาหุ่นนายแบบมาใส่หน้าเจย์ X ทุกส่วน
บนร่างกายเขาสามารถทำให้ผู้หญิงกลายเป็นหมาป่าได้...ฉันหมายความว่า
เขาเป็นผู้ชายแบบที่ผู้หญิงนิยมชมชอบนะ

แต่พอเอาคุณลักษณะข้างต้นมารวมกับอาชีพของเขากลับให้ผลลัพธ์
ที่แย่มาก ผู้รุกรานไม่ควรมียารยาถึงขั้นรอให้ศัตรูพุดจบ ทำท่าทางจบแล้ว
ค่อยลงมือ ในฐานะที่เป็นผู้รุกรานแทนที่คะแนนของเขาจะไปเทอยู่ที่รูปร่าง
หน้าตา ไม่สู้ไปเพิ่มในส่วนของวิทยายุทธ์กับความหนาของผิวหนังจะดีกว่า
เอาเป็นว่าเพราะซุ่ยริวจิใช้คุณสมบัตินี้เป็นโฮสต์ในการประกอบ

10 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

อาชีพผู้รุกราน ฉันจึงต้องคอยกังวลว่าการรุกรานของผู้เช่าห้องจะกลายเป็น การปฏิบัติภารกิจแบบพลีชีพไปหรือเปล่า จากนั้นฉันก็ต้องนั่งโมโหตัวเอง เมื่อคิดว่า 'ทำไมฉันถึงชอบคนประเภทนี้นะ'

พอคิดถึงตรงนั้นฉันก็ปวดใจ ฉันหลับตาลงพลางปลอบโยนหัวใจที่ ถูกทำร้าย ผลปรากฏว่าเพิ่งจะหลับตาลงก็ถูกเอลลี่จับผม

"ได้ๆ ฉันตื่นแล้วๆ เอลลี่ลูกรักอย่ากัตนะ"

"เหมียว..."

ฉันถูกเอลลี่ไล่ลงจากเตียง พอเหลือบไปมองนาฬิกาปลุกก็เข้าใจสาเหตุ ที่แมวก้าวร้าวกับฉันทันที เพราะเวลาตอนนี้ห่างจากเวลาเข้าสู่ชุดที่ฉันต้อง ออกจากบ้านเพียงสิบห้านาทีเท่านั้น!

ฉันก้มลงลูบหัวเอลลี่พลางเอ่ยชมมันและวิ่งไปเปลี่ยนชุดนักเรียนด้วยความ เร็วสูง ก่อนจะคว่ำกระเป๋านักเรียนกับถุงใส่กล่องข้าวและวิ่งออกจาก ห้องนอน จากนั้นพุ่งตัวเข้าไปในห้องอาหารที่ว่างเปล่า

...ห้องอาหารที่ว่างเปล่า

ฉันขี้ตาเพื่อความแน่ใจ แม้ฉันจะกินอาหารเช้าคนเดียวมาร่วม สามปีแล้ว แต่สองเดือนที่ผ่านมาจะมีฉัน พ่อ ชูยริวจิ และเอลลี่นั่งกิน มือเข้ากันคนละด้านของโต๊ะอาหาร แม้บางครั้งพ่อจะนอนตื่นสายและ ไม่มาร่วมโต๊ะด้วย แต่ชูยริวจิเป็นขาประจำ

เอาเป็นว่าในช่วงสองเดือนที่ผ่านมา ทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้องอาหาร ต่อให้ไม่เห็นพ่อก็ต้องเห็นชูยริวจิ ไม่เคยมีครั้งไหนที่ห้องอาหารว่างเปล่า แบบนี้

หมอนั่นคงไม่ได้นั่งผลิตุอุปกรณ์สำหรับการรุกรานอยู่ในห้องนั่งเล่น หรือกระนั้นมองไปทางขวามือ โซฟากับชุดรับแขกในห้องนั่งเล่นไม่มีคน หันหลังมองกลับไปในห้องครัว ช้างในมีเพียงจานชามที่ว่างผึ่งไว้อย่างเป็นทางการ เปรียบเท่านั้น มองไปทางห้องหนังสือของพ่อด้านขวามือ ในที่สุดก็เห็น เเงาคนผ่านรอยแยกของช่องประตู

พ่อของฉัน...ตวนมู่ซึ่งสงย เรียกง่ายๆ ว่าคุณซิลล์ พูตถึงคุณซิลล์

อาจไม่ค่อยมีคนรู้จัก แต่หากพูดถึงนามปากกาของเขาละก็ เป็นต้องเรียกเสียงกรี๊ดจากนักอ่านกับพนักงานในร้านไซต์และร้านคิงส์โตนได้เป็นแน่ เพราะพ่อของฉันทันทีเป็นนักเขียนอันดับต้นๆ ของวงการหนังสือนิยายจีนในปัจจุบัน

น่าเสียดายที่ค่าต้นฉบับแพงลิ่วที่นักเขียนหลายคนอิจฉากลับถูกผลาญหมดไปอย่างรวดเร็วเพราะนิสัยส่งต้นฉบับซ้ำและการเที่ยวซื้อของส่งเดชของเจ้าตัว

หลายครั้งที่ฉันทงสัยว่าที่หนังสือของพ่อโด่งดังขนาดนี้เป็นเพราะเขาเขียนนิยายดีจริงๆ หรือเป็นเพราะหนังสือที่เขาเขียนไม่มีวันเสร็จภายในกำหนดส่ง ทำให้นักอ่านเกิดความกระหายอยากรู้เนื้อหาตอนต่อไปกันแน่

ฉันทปลุกประตูเดินเข้าไปในห้องหนังสือของพ่อ ค่อยๆ ก้าวเข้ามา กองหนังสือชุดที่สวยงามประณีต กองหนังสือการ์ตูน และกองหนังสือเก่าที่ลึ่มระเนระนาด จนมาถึงด้านหลังของพ่อแล้วจึงตัวหนังสือที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์

มันเป็นหน้าเว็บหน้าหนึ่งที่มีตัวอักษรเรียงอัดกันแน่น แต่หาหัวข้อบทความได้ไม่ยากนัก

มุกปากฉันทตกลงเมื่ออ่านหัวข้อเรื่องจบ "พ่ออ่านไอ้นี้ทำไม"

พ่อหันมามองฉันทด้วยดวงตาที่มีน้ำตาไหลพราก "เกรงไม่รู้สิที่ว่ามันน่าประทับใจเหลือ เรื่องการลาจากของแอนดรีฟ อธิบายเชิงอรรถไว้ดีเหลือเกิน รวากับได้นำเอาความโศกเศร้าทุกซอกซอญมาให้ชัดแจ้งเก็บไว้ตลอดกาล ทำให้คนอ่านอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ตอนจบจะเป็นยังไง!"

"...จะเป็นยังไงพ่อถามตัวเองดูเถอะ" ฉันทบิ๊บกอพ่อและเหวี่ยงไปมาแรงๆ ตะโกนเสียงดัง "ในเมื่อมีเวลานั่งอ่านนิยายที่ต่อ ยอดมาจากนิยายของตัวเอง ทำไมไม่เอาเวลาไปเขียนนิยายบทต่อไปซะ!"

"เรื่องนั้น...เรื่องนั้นช่วยไม่ได้นี่ เพราะ...แอนดรีฟต้องใช้เวลาอีกสิบปีถึงจะ...เรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น พ่อจะไปรู้ได้ยังไง!"

"ไม่รู้กับผีนะสิ! ปิดหน้าต่างแล้วเขียนต้นฉบับเดี๋ยวนี้!"

12 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

ฉันเปลี่ยนหน้าจอกอมพิวเตอร์ที่จากเดิมเป็นโปรแกรมค้นหาที่มีชื่อว่า ไฟร์ฟ็อกซ์ เป็นโปรแกรมจัดการเอกสาร ก่อนจะนำสายอินเทอร์เน็ตและเราเตอร์ไปเก็บไว้ในห้องตัวเอง ล็อกประตูอย่างแน่นหนา กว่าจะจัดการทุกอย่างเสร็จ เวลาอาหารเข้าอันมีค่าก็เหลือไม่ถึงลิบนาที่แล้ว

ฉันยืนอยู่หน้าตู้เย็นมองขนมปังกับชีสที่แช่อยู่ในช่องแช่แข็ง ก่อนจะปิดประตูตู้เย็นและตัดสินใจไปซื้ออาหารเข้าหน้าโรงเรียนแทน

ในเวลาเดียวกับที่ฉันปิดประตูตู้เย็น โทรศัพท์ในห้องปล้นดังขึ้น

ฉันหันไปมองห้องหนังสือของพ่อ ประเมินได้ว่าพ่อคงตกอยู่ในสภาวะห่อเหี่ยวเมื่อต้องเขียนต้นฉบับจนไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ จึงตัดสินใจเดินไปรับสายเสียเอง

"ฮัลโหล"

"เกรซเธอรอ ผมซุ่ยริวจินะ ขอโทษนะครับที่วันนี้ผมไม่ได้ไปทานข้าวเข้าด้วย หัวหน้าสำนักงานมาอย่างกะทันหัน เมื่อคืนผมรุกรานโลกจนถึงดึก เห็นคำสั่งตอนดึกมากแล้ว ตอนนี้อย่างไรทำงานอยู่เลย เพราะฉะนั้นคุณ... ว้ากก! กตปุมผิด! ข้อมูลอย่าหายไปนะ กลับมาก่อน! ได้โปรดเถอะ!"

ฉันวางสายไปอย่างเงิบๆ เพื่อให้ซุ่ยริวจิมีสมาธิกับการขอความเห็นใจจากคอมพิวเตอร์บ้านเขา จากนั้นก็สรุปด้วยประโยคเดิม 'ทำไมฉันถึงชอบคนประเภทนี้ละ'

ที่ว่านอกจากตั้งข้อสงสัยแล้วฉันก็รู้สึกโล่งอกด้วย

ตั้งแต่ฉันพบว่าตัวเองชอบซุ่ยริวจิและซุ่ยริวจิชอบหัวหน้าที่ฝ่ายศัตรู ฉันก็ตัดสินใจรักษาระยะห่างกับเขา รักษาสถานะความสัมพันธ์แบบเพื่อนธรรมดาไว้ เพราะถึงอย่างไรก็ใกล้กันก็ยิ่งเป็นการทำร้ายตัวเอง

และแผนการขั้นแรกเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้คือการต่างคนต่างไปโรงเรียน

แต่ด้วยนิสัยติดฉันทันใจของซุ่ยริวจิและปัญหาเรื่องความหนักแน่นของตัวเองอีกนิดหน่อย ทำให้ฉันไม่สามารถทำตามแผนที่วางไว้ได้เสียที จวบจนวันที่สถานการณ์บีบบังคับเพราะเจ้าหน้าที่ของดาวมาเดล่าสั่งงานด่วนเขา

ฉันถือกระเป๋านักเรียนเดินออกจากประตูบ้านตัวเองโดยมีเยลลี่เดินมาเป็นเพื่อน มองประตูบ้านซุ่ยริวจิโดยไม่เคาะหรือกดออดเรียก ก่อนจะหันหลังเดินลงบันได

ฉันไม่ปฏิเสธว่าการเดินลงบันไดคนเดียวมันเหงานิดหน่อย แต่ 'เหงา' นิดหน่อย' ก็ต้องดีกว่า 'เหงามาก' อยู่แล้ว ฉันเชื่อว่าสักวันฉันคงชินไปเอง แต่ถึงฉันจะไม่ชิน พอเปิดประตูใหญ่ตรงชั้นหนึ่งออก บรรยากาศรอบด้านก็จะคึกคักขึ้นมาทันที

หน้าอาร์ทเมนต์กลายเป็นลานจอดรถในช่วงเวลาที่ต้องไปโรงเรียนเหมือนเช่นทุกวัน ทอดสายตามองออกไปจะเห็นรถตู้เอเย่ รถเก๋งนำเข้าเอเย่ รถเก๋งนำเข้าราคาแพงมากเอเย่ และรถเก๋งนำเข้าราคาแพงยิ่งกว่าจอดอยู่อย่างไม่เป็นระเบียบ มีทั้งสีน้ำเงิน สีดำ สีขาว และสีแดงเรียงรายกันเป็นตับโดยจำนวนไม่ลดลงจากอาทิตย์ก่อนแม้แต่คันเดียว

ฉันแปลกใจเล็กน้อย เพราะอาทิตย์ก่อนเพิ่งเกิดเหตุการณ์ที่ซุ่ยริวจิถูกสงสัยว่าขโมยขลุ่ย เนื่องจากขลุ่ยของเอลิซาไปอยู่ในลิ้นชักของซุ่ยริวจิอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ นักเรียนบางคนในห้องจึงสงสัยว่าเขาอาจอยากจูบเธอทางอ้อม ตามหลักแล้วแฟนคลับซุ่ยริวจิน่าจะลดลงบ้าง...

แต่เหตุการณ์ตรงหน้าพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าความรักของสาวน้อยช่างเด็ดเดี่ยวแน่แน่ เพราะจำนวนคนในคณะต้อนรับซุ่ยริวจิไม่ลดลงเลย แถมฉันยังเห็นสายตาก็เต็มไปด้วยคำถามว่า 'ซุ่ยริวจิละ' ของสาวน้อยผ่านหน้าต่างรถตู้ขนาดกลางคันหนึ่งด้วย

ฉันกระแอมให้คอโส่งก่อนประกาศว่า "ซุ่ยริวจิกำลังปีนการบ้าน วันนี้อาจไปเรียนสายหน่อย"

ฉันได้ยินเสียงถอนหายใจดังขึ้นหลายเสียง เสียหายที่ฉันไม่มีอะไรจะปลอบใจพวกเธอ จึงได้แต่เดินฝ่ากลุ่มรถและลงจากเนินเขาไป

จากนั้นฉันก็ถูกหิ้วตัวขึ้นรถ

ตามหลักแล้วขอเพียงเป็นผู้ที่ประสาทมัสต์หิ้งห้าไม่มีปัญหาจะต้องรู้สึกได้ว่าด้านหลังมีรถประชิดเข้ามา แต่ในภาวะที่ขาดยานพาหนะ แถมยัง

14 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

ออกจากบ้านช้า ฉันจึงต้องเดินให้เร็วกว่าปกติ สมาชิกทั้งหมดจกดออกไปที่ทางเดินข้างหน้าและที่ท่าเท่านั้น ส่งผลให้เมื่อเสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นทางขวามือของฉัน ฉันจึงไม่ทันตั้งตัว

ประตูรถเปิดผาง แขนสีดำสองข้างจับเอาฉันซ้ายขวาและลากฉันเข้าไปนั่งในรถโดยใช้เวลาเพียงพริบตาเดียว

ฉันเกร็งไปทั้งตัว อยากกระโดดหนีลงจากรถ แต่ประตูรถกลับถูกแขนสีดำปิดดั่งบังโดยไม่เหลือทางหนีไว้ให้ฉันแม้แต่หน่อย

นี่มันอะไรกัน ลักพาตัวเรียกค่าไถ่หรือหรือฆ่าคนปล้นทรัพย์ นี่ฉันดูเหมือนพวกม็อนจะกินนักหรือไง!

ขณะที่ตกอยู่ในความหวาดกลัว แขนสีดำพลันยื่นเข้ามาอีก ทำเอาฉันตกใจจนบัดบ้องมือไปทั่ว

"ตวนมู่หย่าจื่ออย่าเพิ่งวู่วาม ดูหน้าพวกเราให้ชัดๆ ก่อน"

หน้าพวกเรา? ฉันมองไปข้างหน้า เอลิซ่า พี่เซริน และสาวใช้ชุดดำนั่งเรียงแถวหน้ากระดานอยู่บนเบาะหนังแท้ตรงข้ามฉัน

ฉันเปลี่ยนท่าทีจากหวาดกลัวเป็นเฉยชาพลงจ้องสาวน้อยกับสาวใช้บนรถสิบลูซิน รู้สึกสิ้นหวังกับโลกใบนี้มากกว่าเดิม

ทำไมนะเธอ ไม่ใช่เพราะฉันถูกเพื่อนหรือรุ่นพี่แกล้งแน่นอน แต่เป็นเพราะฉันถูกนักบรคริสตัลผู้พิทักษ์โลกกลั่นแกล้งต่างหาก

โบราณว่ามีแสงย่อมมีเงา มีคนรวยย่อมมีคนจน มีผู้รุกรานย่อมต้องมีอัครวิเศษเลอร์สาวผู้รักคุณธรรม และบนเกาะใต้หวั่น ตำแหน่งอัครวิเศษเลอร์สาวผู้พิทักษ์โลกเป็นของคนสองคนที่อยู่ตรงหน้าฉัน เอลิซ่ากับพี่เซริน ส่วนแอลลีตอนนี้ฉันยังไม่เห็น

เอลิซ่าเป็นเพื่อนร่วมห้องของฉัน ทรงผมเปียยาวและท่าทางน่ารักสดใสของเธอเรียกความเอ็นดูจากผู้คนได้ไม่น้อย แม้ภายนอกเธอจะดูบอบบางที่สุด แต่ความจริงเธอเป็นถึงหัวหน้านักบรคริสตัล เพราะเธอใช้เวลาในการแปลงร่างนานที่สุด แถมยังเป็นผู้ปิดเกมทุกครั้งในการต่อสู้กับศัตรูชื่อหลังการแปลงร่างของเธอคือแฮปปี้คริสตัล เนื่องจากเคยช่วยชีวิตซูริวจิ

ไว้ที่หอล้อมมรกต ทำให้ซูยวิจิมใจให้เธอ

ทว่าวันถัดมาเธอกลับมาสารภาพว่าชอบฉัน

ส่วนพีเชรินเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 3 ลักษณะตั้งแต่หัวจรดเท้าเป็นไปตามแบบฉบับลูกคุณหนูผู้ร่ำรวยในการ์ตูนหรือนิยายทุกประการ เธอมีสีหน้าท่าทางสงบบ้าง กิริยาสุชুমเรียบร้อย ผมสีต๋านุ่มสลวยเป็นมันเงา สมองฉลาดปราดเปรื่องชนิดที่สามารถเข้าใจตำราเรียนในหลักสูตรปริญญาโทได้สบายๆ แถมพ่อยังเป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งในไต้หวัน นอกจากนี้บางเวลาที่หลุดคำพูดนักเลงเช่น 'ถ้าไม่ได้จริงๆ ฉันคงต้องทรมานเธอ' ออกมาแล้ว เรียกได้ว่าเธอสวยสมบูรณ์แบบทีเดียว

หลังแปลงร่างแล้วเธอจะเป็นพีชฟูลคริสตัล เธอประกาศกับคนอื่นว่าตัวเองรับผิดชอบเป็นกองหนุน แต่ฉันพิสูจน์ด้วยตาตัวเองมาแล้วว่าคำจำกัดความของคำว่า 'กองหนุน' ในหมู่นักรบคริสตัลคือ 'สามารถทำลายพื้นที่หนึ่งในสามของหอล้อมมรกตได้ด้วยระเบิดเพียงลูกเดียว' และ 'วางระเบิดที่สามารถก่อให้เกิดสึนามิลูกย่อมๆ ในทะเลสาบสุริยันจันทรา'

คนสุดท้ายคือแอลลี เธอเรียนชั้นเดียวกับฉัน แต่อยู่คนละห้อง เธอเป็นสาวมั่นเพียงคนเดียวในกลุ่มที่ไว้ผมสั้น ร่างกายสมส่วนแข็งแรง แต่ไม่ถึงกับเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ บวกกับใบหน้าหมดจดที่เครื่องหน้าใช้ได้ จึงดึงดูดสายตาผู้คนพอสมควร

จากการแนะนำในภาพรวมข้างต้นจะเห็นได้ว่านักรบคริสตัลที่คอยปกป้องพิทักษ์โลกความจริงแล้วเป็นเพียงเด็กสาวผู้อ่อนแออบบาง คุณหนูลูกเศรษฐี และสาวมั่นนักกีฬาโรงเรียนเท่านั้น แต่ความจริงฉันตั้งฉายาที่ตรงกับนิสัยของแต่ละคนให้ว่า 'สุภาพสตรีที่ลุยเพื่อรัก' 'พีสาวใจนักเลง' และ 'พวกนิยมความรุนแรง'

ฉันรู้สึกอึ้งใจขึ้นเยอะเมื่อไม่เห็นพวกนิยมความรุนแรงอยู่ในรถ แต่น่าเสียดายที่สวรค์ไม่เป็นใจ จึงดลบันดาลให้ฉันเห็นต้นคอด้านหลังของแอลลีปรากฏอยู่ตรงที่นั่นคนขับ

ก่อนที่สมองฉันจะตระหนักได้ว่าตัวเองเห็นอะไร ฉันก็รู้สึกขนลุกตั้งแต่

16 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

ปลายเท้าไปถึงศีรษะ ฉันกลืนเสียงกรี๊ดร้องพลางถามทันที "แอลลีคงไม่ใช่คนขับหรือใช่ไหม"

พีเชรีนทำลายความหวังฉันจนแตกสลายด้วยการตอบอย่างนุ่มนวล "ใช่จ๊ะ แอลลีเอง เธอกำลังหัดขับรถ จะได้ไปสอบใบขับขี่ในวันเกิดอายุครบสิบแปด"

ให้เธอไปหัดขับในโรงเรียนสอนขับรถย่นตัววันที่อายุครบสิบแปดสิบกilogram เนื้อบนใบหน้าและมือของฉันเกร็งแน่นขณะมองหาเข็มขัดนิรภัยบนเก้าอี้หนึ่งให้วุ่นไปหมด ในที่สุดก็สามารถรัดตัวเองให้อยู่กับที่นั่งภายใต้การช่วยเหลือของสาวใช้

เห็นได้ชัดว่าท่าทางตื่นตระหนกของฉันถูกใจพีเชรีนเป็นที่สุด เธอปิดปากหัวเราะเบาๆ พลางเอนหลังฟังพนักเก้าอี้และพูดว่า "ไม่ต้องกลัวเตี้ยวิกิซิเอง"

"ซินอะไร"

"ไปโรงเรียนกับพวกเราไง กว่าจะหาโอกาสที่เธอเดินลงจากเขาตามลำพังได้ไม่ใช่ง่ายๆ ถ้าไม่ใช่โอกาสนี้ให้เต็มทีก็โง่งนะสิ"

ฉันกลืนน้ำลายอย่างยากลำบากขณะรับแชนด์วิชกับซานมร้อนกรุ่นที่สาวใช้ยื่นให้ ตัดสินใจว่าต่อไปแม้ต้องไปโรงเรียนสายก็ต้องออกจากบ้านพร้อมซูยริวจิ

ฉันทรมาณอยู่บนรถถึงสี่สิบเจ็ดนาทีเต็ม แม้จะมีอาหารเข้าให้กินฟรี แต่กลับต้องทนฟังคำพูดแบบนักเลงสามครั้งเป็นอย่างต่ำในเวลาเพียงสี่สิบนาทีตอนแอลลีขับรถลงจากเขา แถมยังถูกแอลลีเอี่ยวตัวมากระชากคอเสื้ออีกสี่ครั้ง (ถนนบนเขาชันยากไม่ใช่เธอ)

ฉันก้าวเท้าลงจากรถสี่ล้อพร้อมกับขอบคณพระเจ้า ลากเท้าเดินเข้าห้อง ก่อนจะพบบูอยู่บนโต๊ะรอการปรากฏตัวของซูยริวจิ

ระหว่างนั้นเอลีซาเข้ามาแสดงความเอาใจใส่ฉันหลายครั้ง แต่นั่นทำหน้าที่และไม่ตอบสนอง ไม่เสียที่ที่เธอเป็นหัวหน้าของเหล่านักรบคริสตัล

เพราะเธออดทนอยู่ได้จนกระทั่งอดดึงและได้เวลาแจกข้อสอบ จากนั้นจึงถูกโจ้อลักตัวกลับไปนั่งที่

แทบจะในเวลาเดียวกัน ชุ่ยริวจิพุ่งเข้าห้องมาด้วยความเร็วของการวิ่งร้อยเมตรและรอดพ้นจากวิกฤตการมาสายได้อย่างฉิวเฉียด

ชุ่ยริวจิหอบหายใจไม่หยุด ไม่พูดถึงสภาพขอตาคำล้ากับเหี่ยวท่อมตัว แม้แต่มือที่รับข้อสอบยังสั่นเทา สภาพของเขาแย่ราวกับถูก 'พีชฟลูโทม' ของพีเชรินโจมตีสามครั้งติด

ฉันขมวดคิ้วมุ่นพลงเขยิบตัวเข้าไปถามตอนเขานั่งลงแล้วว่า "นาย/คุณโอเคหรือเปล่า"

เสียงของฉันกับชุ่ยริวจิดังขึ้นพร้อมกัน ทำเอาเราสองคนตะลึง

"ฉัน/ผมดูแล่มากเลยเธอ"

ไม่รู้จะบอกว่าเป็นความบังเอิญที่ตึกเกินไปหรือแยะเกินไป แต่เพื่อเป็นการป้องกันกรพูดพร้อมกันอีกในครั้งที่สาม ฉันจึงตัดสินใจเงียบไปสองวินาที

สุดท้ายชุ่ยริวจิก็จ้องฉันหนึ่ง ระหว่างที่พวกเราสองคนกำลังปล่อยเวลาให้ผ่านพ้นไป โอกาสในการพูดคุยกี่ผ่านพ้นไปด้วย ช่วงเวลาอิสระสั้นๆ ก่อนชั่วโมงโฮมรูมในตอนเช้าหมดไปอย่างรวดเร็วเพราะเสียงรอกเท้าสั้นสูงของอาจารย์ที่ปรึกษาตั้งขึ้นที่หน้าประตูห้อง เป็นการประกาศว่าการสอบกำลังจะเริ่มขึ้น

ฉันหันกลับมานั่งตัวตรงและมองชาวต่างชาติบนแท่นบรรยายซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อย้ำกับตัวเองว่าไม่ได้ตาฟาดไป

ชาวต่างชาติคนนี้มีรูปร่างหน้าตาไม่แพ้ผู้รุกรานชุ่ยริวจิ แต่เห็นได้ชัดว่าสไตล์ลิสต์ของเขาควรจะพิจารณาตัวเองได้แล้ว... ผมสื่อน้ำตาลหยิกเป็นลอนใหญ่ถูกหวีแต่งทรงราวกับตัวละครในบทประพันธ์ของเชกสเปียร์ บนชุดสูทสีม่วงเต็มไปด้วยเข็มกลัดและของประดับไร้สาระอื่นๆ อีกเพียบเหมือนเตรียมตัวมาขึ้นแสดงละครเวที แต่สีหน้าท่าทางกลับดูหยิ่งผยองจนไม่เหมือนนักแสดง

เอาเป็นว่าบุคลิกและการแต่งกายของคนผู้นี้แย่จนคนเห็นอยากถามว่า

18 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

'แม่ของคุณรู้หรือเปล่าว่าคุณทำร้ายตัวเองแบบนี้'

ฉันคิดว่านักเรียนคนอื่นคงคิดเหมือนฉัน เพราะทุกคนทำหน้าที่ ตื่นตระหนกสุดๆ (น้อยกว่าตอนที่เห็นชื่อและนามสกุลจริงของซูยวิจิเพียง เล็กน้อยเท่านั้น) นักเรียนในห้องบ้างจ้องชาวต่างชาติคนนั้นเขม็ง บ้าง ก้มหน้าทำข้อสอบ แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นเขา

"นักเรียนทุกคน มองมาที่กระดานดำหน่อย"

อาจารย์ที่ปรึกษาปรบมือดึงความสนใจและผายมือข้างซ้ายไปยัง ชายชาวต่างชาติ "นี่คืออาจารย์ฝึกสอนที่จะมานั่งเรียนกับทุกคนตั้งแต่วันนี้ เป็นต้นไป ปรบมือต้อนรับอาจารย์คนใหม่หน่อยค่ะ"

นักเรียนในห้องตบมือเปาะแปะ อาจารย์ที่ปรึกษาสะบัดพื้นที่บนแท่น บรรยายให้อาจารย์ฝึกสอนเพื่อให้แนะนำตัวเอง

ชายชาวต่างชาติก้าววาวๆ ขึ้นมาบนแท่นบรรยายและหยิบชอล์ก ขึ้นมาเขียนชื่อตัวเองบนกระดานดำ เขาเขียนชื่อตัวเอง เขียนชื่อตัวเอง และ เขียนชื่อตัวเอง...

ฉันจ้องมือของอาจารย์คนใหม่ที่ยังคงขยับ ตอนที่แม่เขาตั้งชื่อให้ ไม่ได้คิดถึงปัญหาเรื่องการเขียนชื่อในข้อสอบ โใบสมัคร หรือแบบฟอร์มอื่นๆ หรือไงนะ! ตัวอักษรที่เขียนด้วยลายมือฉวัดเฉวียนซึ่งกินเนื้อที่หนึ่งในสาม ของกระดานดำคงไม่ใช่ชื่อหรือกมั้ง น่าจะเป็นคำทักทายปราศรัยมากกว่า

รออนานกว่าชายชาวต่างชาติจะเขียนชื่อตัวเองเสร็จ แต่เขายังไม่ หันหน้ามาหานักเรียน กลับย่อตัวลงเล็กน้อยและเขียนคำอ่านภาษาจีนกำกับ ไว้ด้านล่างว่า 'หลุยส์ อาเบล เบิร์นสไตล์ บัลวส์ เดอ ออกุสต์'

ในที่สุดอาจารย์หลุยส์ อาเบล เบิร์นสไตล์ ข้างหลังละไว้ก็วางชอล์กลง และหันหน้ากลับมาหาพวกเรา เขาใช้ดวงตาสีฟ้าหน้าทะเลกวาดมองไป รอบห้อง เชิดคางขึ้นเล็กน้อยพลางพูด "ทุกท่าน โปรดรู้จักเป็นเกียรติและ บ้าคลั่งยินดีกับการมาถึงของกระผมด้วย!"

...หา?

"จากนี้เป็นต้นไป กระผมหลุยส์ อาเบล เบิร์นสไตล์ บัลวส์ เดอ ออกุสต์"

จะเป็นผู้นำของทุกท่านเอง เมื่อได้อัจฉริยะอย่างกระผมที่มีสติปัญญาของ อาธิน่า มีแสงสว่างของอะพอลโล มีฝีมือการช่างของเฮเฟตัส มีความรักและความงามของอะโฟรไดต์ มีพรสวรรค์ในการเดินรำและขับร้องของมิวส์ทั้งเก้า แล้ว ต่อให้ทุกท่านมีสติปัญญาในระดับธรรมดา หน้าตาพึ่่นๆ ขาดการอบรมทางกิริยามารยาท แต่งตัวไร้รสนิยม กระผมก็จะใช้อ้อมอกอันกว้างขวาง..."

"อะแหม่ม อาจารย์หลุยส์คะ ฉันคิดว่า..."

"อ้อมอกอันกว้างขวางอภัยให้ทุกท่าน เพราะไม่มีใครอยากเกิดเป็นมนุษย์ที่โง่งง่าอัปลักษณ์เลวทรามแต่กำเนิด แม้การแก้ไขพฤติกรรมของทุกท่านอาจสิ้นเปลืองเวลาของกระผมมาก แต่ในฐานะผู้ที่มีความสามารถและเปี่ยมด้วยคุณธรรม เรื่องที่ยิ่งยากยิ่งกระตุ้นความสนใจของกระผม โดยเฉพาะเรื่อง..."

หลุยส์ อาเบล ช่างหลังละไว้พูดไม่หยุดอยู่บนแท่นบรรยาย แต่คนส่วนใหญ่ซึ่งรวมฉันด้วยเลือกที่จะทำเป็นมองไม่เห็นและก้มหน้าเพ่งความสนใจไปที่ข้อสอบ

ไม่รู้ว่่าอาจารย์ที่ปรึกษาเอ่ยชัดหลุยส์ ช่างหลังละไว้เป็นครั้งที่เท่าไร กว่าเสียงออดหมดชั่วโมงโฮมรูมจะดังขึ้น ฉันส่งกระดาษข้อสอบไปข้างหน้า และลุกขึ้นยืนเหมือนนักเรียนคนอื่นๆ ที่คิดจะออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ข้างนอกสักหน่อย

"ทุกคน! เดียวก่อน..."

อาจารย์ที่ปรึกษาโบกมือร้องเรียก นักเรียนในห้องเซะจักฟีเท้าและใช้สายตาดอกอาจารย์ว่า 'ให้อย่างมากแคลิบินานาที่'

อาจารย์ที่ปรึกษายิ้มพืดเพื่อนพลงแตะไหล่หลุยส์ ถามว่า "มีใครอยากเป็นผู้ช่วยอาจารย์ของอาจารย์หลุยส์บ้างจ๊ะ" ฉันหันมองไปทางหน้าต่างทำเป็นไม่ได้ยิน คนอื่นๆ ใช้ทักษะเฉพาะตัวในการหลบเลี่ยง ไม่ว่าจะเป็นการแกล้งคุยกับเพื่อน เก็บโต๊ะ หยิบหนังสือ หรืออ่านข้อความในมือถือ เป็นต้น

ล้อเล่นนะสิ ใครจะอยากเป็นผู้ช่วยให้ไอ้คนที่ใส่เสื้อผ้าทำร้ายสายตา

20 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

วาทาทำร้ายจิตใจ แต่มันไม่ต้องอยู่ร่วมกันก็รู้ว่าเป็นคนจู้จู้จุกจิกขนาดไหนอย่างหมอนี่กัน

"ถ้าอาจารย์หลุยส์ไม่รังเกียจ ผมยินดีครับ" ดีมาก วิกฤตคลี่คลายขอเชิญทุกท่านมุ่งหน้าไปยังห้องน้ำ ห้องข้างๆ หรือเข้ากลุ่มตัวเอง...เอ๊ะ! ฉันหันไปมองซูยริวจิและตื่นตะลึงเมื่อเห็นว่าเขายกมือขึ้นอย่างเรียบร้อย แต่มายังพูดซ้ำประโยคเดิมที่ทำเอานักเรียนทั้งห้องชะงัก "ผมยินดีเป็นผู้ช่วยอาจารย์ให้อาจารย์หลุยส์ครับ"

ฉันอยากให้ซูยริวจิถอนคำพูด แต่กว่าจะหายจากอาการตื่นตกใจซูยริวจิก็เดินไปที่หน้าต่างบนบรรยายและออกไปจากห้องพร้อมหลุยส์แล้ว

ฉันยืนอึ้งอยู่ที่เดิม หูได้ยินเสียงเพื่อนนักเรียนหญิงพูดว่า 'แฉแล้วซูยริวจิต้องถูกขย้ำไม่เหลือซากแน่ๆ' เพื่อนนักเรียนชายพูดชมเชยว่า 'ซูยริวจิสมเป็นชายชาติจริงจริงๆ' ในหัวฉันพลันปรากฏคำถามที่มากพอจะอัดพื้นที่ว่างในห้องเรียนให้เต็ม

เจ้าคนที่ชื่อหลุยส์เป็นใครมาจากไหน ถึงกับทำให้ซูยริวจิซึ่งเป็นคนที่ปฏิเสธการทำงานที่ต้องใช้แรงงานยอมเป็นผู้ช่วยอาจารย์ให้เขา

ฉันใจร้อนอยากรู้ฐานะของหลุยส์ให้แน่ชัด ดังนั้นตลอดแปดคาบถัดมารวมเวลาพักเที่ยงและตอนที่เป็นเวรทำความสะอาดห้องด้วย จึงเอาแต่คิดจะลากตัวซูยริวจิมาซักถามให้แน่ชัด

เดิมทีฉันคิดว่าเรื่องนี้จะป็นงานหมูๆ แต่ระดับความหินในการจัดการกับหลุยส์กลับสูงกว่าที่ฉันคิดเอาไว้มาก

หลุยส์นั่งอยู่ด้านหลังห้องเรียนทุกคาบตั้งแต่แปดโมงเช้าจนถึงคาบสุดท้าย เขามอบหมายงานประเภทชงชา เตรียมขนมว่าง ยืมนิตยสารให้ซูยริวจิไปทำตลอดช่วงเปลี่ยนคาบเรียน หากไม่ใช่เพราะอาจารย์ประจำวิชาค่อนข้างดุ เขาคงใช้ซูยริวจิออกไปส่งเอกสารให้ที่นอกโรงเรียนด้วยซ้ำ

นี่มันอาจารย์ฝึกสอนประเภทไหนกัน! ประเมินให้เขาไม่ผ่านแล้วเตะส่งไปเลยดีกว่า ฉันมองเห็นภาพอาจารย์ห่วยแตกที่สอนสั่งลูกศิษย์ได้ไม่ดี

ในอีกสี่สิบปีข้างหน้าเลยทีเดียวนะ

ความโมโหของฉันเพิ่มทวีขึ้นเมื่อทำอะไรไม่ได้ กว่าเสียงออดเล็กเรียนจะดัง ฉันก็วางแผนไว้แล้วว่าจะไม่สนใจหลุยส์ เพราะเป็นไปไม่ได้สูงว่าหมอนี่จะยังใช้ซูยริวจิเยียงทาสไม่เลิกแม้จะเป็นเวลาเล็กเรียนแล้ว วิธีเดียวที่ฉันทำได้คือดึงตัวซูยริวจิไปซะเลย

วินาทีที่ตัดสินใจว่าจะใช้แผนลากตัวเขากลับ ซูยริวจิก็คือเป็นฝ่ายมายืนตรงหน้าฉันเอง ขอบตาเขาดำคล้ำไปหมด

ความโมโหของฉันลดลงไปกว่าครึ่งเพราะรอยยิ้มแห้งๆ ของเขารักทำให้คนตาบอดและเสียเปรียบจริงๆ

ซูยริวจิดึงเก้าอี้ออกมาและนั่งลง เขาจ้องตาฉันพลางพูดเสียงค่อย "เกรซ วันนี้เรายังไม่ได้คุยกันเลยนะ"

ฉันรู้สึกเหมือนเลือดพุ่งขึ้นสมอง ต้องกำหมัดแน่นยังสติไว้และเพ่งมองไปที่กระดุมเสื้อเชิ้ตเม็ดที่สองของซูยริวจิ "ประเด็นสำคัญ"

"อะไรนะ"

"พูดประเด็นสำคัญ" และเลิกใช้น้ำเสียงที่ทำให้ฉันอยากกลายร่างเป็นเลื้อยหิวขี้แคะเดี๋ยวนี้

ซูยริวจิเงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะเขยิบเข้ามาใกล้และถามอย่างจริงจัง "เล็กเรียนแล้วกลับบ้านด้วยกันได้ไหมครับ"

"...สองเดือนที่ผ่านมามีวันไหนบ้างที่เราไม่กลับบ้านด้วยกัน"

"ขอโทษครับ แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งอื่นๆ ผมมีเรื่องสำคัญจะพูดกับเกรซ"

"ครั้งก่อนที่นายพูดแบบนี้คือตอนที่นายจะให้ฉันช่วยตัดสินใจว่าจะซื้อข้าวปั้นไส้ปลาทูน่าหรือข้าวปั้นไส้สลัดกึ่งมังกร"

"เรื่องนั้นก็สำคัญกับผมมาก...ไม่ๆๆ คราวนี้เป็นเรื่องสำคัญจริงๆ เป็นเรื่องที่ผมจำเป็นต้องบอกเกรซ! ผมคิดอยู่ตั้งนาน ไม่บอกไม่ได้ครับ"

ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าการทสนทนาของเขากำลังพัฒนาไปสู่รูปแบบการสารภาพรักกับใครสักคนเลยละ

22 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 2

"จริงๆ นะครับ!" ชูยริวจิทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ เขาก็มั่วตัวกลาง พุดเสียงค่อยว่า "มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอาชีพของผม"

"..."

"เกรง?"

"ไปคุยกันข้างนอก"

ฉันสะพายกระเป๋าขึ้นป่าพลงย้าเตือนกับตัวเองว่าแม่โลกนี้จะมีผู้รุกราน มีอัครินเซเลอร์สาว แต่โลกก็ยังหมุนไปตามกฎฟิลิกส์ เลิกคาดหวังความสุขแบบในหนังได้แล้ว

ที่ว่าหายนะแบบในหนังกลับเกิดขึ้นง่ายตายเหลือเกิน นี่แหละหนอชีวิต

ฉันคิดว่าที่ชูยริวจิบอกว่า 'เลิกเรียนแล้วกลับบ้านด้วยกัน' หมายถึง การติดรถเพื่อนกลับบ้านพร้อมกันเหมือนทุกครั้ง คิดไม่ถึงว่าฉันจะเข้าใจผิดไปไกล

เรายังคงติดรถคนอื่นกลับบ้าน แต่เปลี่ยนจากรถเก๋งสีเข้มเป็นรถเปิด ประตูสีแดงลายกุหลาบทองโดดเด่น และตรงที่หนึ่งคนขับก็มีคุณหลุยส์ ข้างหลังละไว้หนึ่งอยู่ แถมอิตานันยังสวมแว่นกันแดดทุเรศๆ อีกต่างหาก

คุณช่วยหันไปมองพระอาทิตย์ด้านหลังหน่อยนะ เวลาในการสวมแว่นกันแดดหมดไปตั้งแต่สองชั่วโมงก่อนหน้านี้แล้ว

ฉันเกิดความรู้สึกอยากหันหลังวิ่งหนีเข้าไปในรถของพีเชริน ขาขวาถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าวแล้วชะงักอยู่หลายวินาที แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ขยับตัวต่อ ทำไมงั้นเหอ เพราะชูยริวจิเดินตรงดิ่งไปยังที่นั่งข้างคนขับ นั่งลง และปิดประตูเรียบร้อย ก่อนจะทำหน้าที่คาดหวังรอคอยให้ฉันตามเขามา

ฉันถอนหายใจก่อนขึ้นนั่งบนรถ มองหลังครรถที่ค่อยๆ เลื่อนปิดบดบังห้องฟ้าสีส้มที่ดูอ่อนโยนงดงามภายนอก เริ่มเตรียมความพร้อมทางจิตใจให้ตัวเอง

ระหว่างที่กำลังปลอบใจตัวเองรถก็เคลื่อนตัว ฉันได้ยินเสียงหลุยส์ พุดว่า "แวนเทอร์ ไม่เจอกันหลายปี นายไม่เปลี่ยนไปเลยนะ"

เอ๊ะ?

"รุ่นพีก็เช่นกันครับ"

เอ๊ะเอ๊ะ?

"นั่นหรือ ฉันกลับรู้สึกว่าคุณโตเด่นมากกว่าเมื่อวาน เหมือนนุบผาที่เป่งบานอยู่ตลอดเวลาทุกนาที่ ที่แตกต่างคือดอกไม้หนึ่งการร่วงโรยไปไม่ฟื้น แต่ความมั่งคั่ง ความสามารถ และความสง่าของฉันจะไม่มีวัน..."

"เดี๋ยวก่อน!" ฉันโผล่หน้าออกไปตรงช่องว่างระหว่างที่นั่งคนขับกับที่นั่งข้างคนขับ จ้องซูยริวจิพลางถาม "พวกนายรู้จักกันหรือ"

ซูยริวจิพยักหน้า ผายมือไปยังหลุยส์ "เกรซ ผมขออนุญาตแนะนำนะ นี่คืออามี เมโลโซ รุ่นพีที่โรงเรียนฝึกอบรมผู้รุกรานของผม เขาถูกย้ายจากดาวมาเดล่ามาเป็นว่าที่เจ้าหน้าที่เก็บพลังงานประจำการบนโลกมนุษย์ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป"

ฉันอยากรู้ว่าผู้รุกรานจากดาวมาเดล่ามีแต่แบบที่มีคนขึ้นชอบมากเกินไปกับแบบที่น่ารังเกียจสุดๆ ไซ้ไหมเนี่ย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)